

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.176 van 28 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE WILDE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische herder afkomstig uit Kares, gelegen in Centraal – Irak. In juli 2008 werd u benaderd door twee onbekende Arabische mannen die te kennen gaven dat ze zich tegen de Amerikaanse bezetting van Irak verzetten. Ze verzochten u om tegen betaling een bompakket achter te laten op de weg van Kares naar Mossul. U weigerde om op dit voorstel in te gaan. Twee à drie dagen later werd u door hetzelfde tweetal benaderd. Ze herhaalden hun voorstel en dreigden ermee u te onthoofden indien u bij een volgend bezoek niet zou instemmen. Hierop volgend lichtte u uw vader over dit dreigement in. Vervolgens organiseerde deze uw vlucht uit Irak en tien dagen later vluchtte u naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u door naar Europa en vroeg op 19 augustus 2008 in België asiel aan.

B. Motivering

*Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u **niet aannemelijk weet te maken dat u***

van Centraal-Irak afkomstig bent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat de identiteitskaart die u ter staving van uw afkomst voorlegt geen authentiek exemplaar is. Zulk's roept ernstige twijfel op over uw voorgehouden afkomst uit Centraal-Irak -temeer daar uw kennis van de geografie en de levensomstandigheden in deze regio beperkt is. Zo weet u geen van de Arabische families die in uw dorp wonen bij naam te noemen en kent u maar één stam bij naam (zie gehoorverslag CGVS, p.3), kent u de officiële naam van de provincie Mossul niet (zie gehoorverslag CGVS, p.3), weet slechts vier buurdorpen van Kares bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.4), kent naast Mossul en Tall 'afar geen andere steden in de regio (zie gehoorverslag CGVS, p.4), weet niet of in Mossul een treinstation gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.5), weet evenmin dat in het nabijgelegen Tall'afar een luchtmachtbasis van het Amerikaanse leger is gevestigd (zie gehoorverslag CGVS, p.5), weet niet te preciseren door welke instantie uw identiteitskaart afgeleverd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6), kent geen van de veiligheidsdiensten die tijdens het regime van Saddam Hoessein actief waren (zie gehoorverslag CGVS, p.7) en stelde daarnaast verkeerdelijk dat sjiieten de meerderheid uitmaken in Tall'afar (zie gehoorverslag CGVS, p.8), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat soennitische Turkmenen er de meerderheid uitmaken.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs voorlegt van de asielmotieven die u inroept en daarenboven vage, niet plausibele en inconsistente verklaringen aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zo weet u niet te verduidelijken hoe u het bompakket overhandigd zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14), weet niet precies hoeveel u betaald zou worden voor uw medewerking (zie gehoorverslag CGVS, p.15) en heeft er evenmin enig benul van wanneer u het betreffende bompakket diende te plaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Deze vaagheden in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas -temeer daar het weinig aannemelijk is dat het Irakese verzet op dergelijke risicovolle wijze te werk gaat bij het voorbereiden van een bomaanslag.

Daarnaast verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat u uw vader reeds na de eerste ontmoeting met uw belagers op de hoogte stelde van het gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.12) maar wijzigde deze verklaring later in het gehoor door te beweren dat u uw vader pas na uw tweede ontmoeting met uw belagers over het gebeurde inlichtte (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Voorts is het merkwaardig dat u ondanks het feit dat in uw dorp een politiekantoor gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, pp. 12-13) en ondanks het feit dat uw broer als peshmerga voor de "KDP" is tewerkgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.11) naliert om de Irakese autoriteiten van het gebeurde op de hoogte te stellen. Zulk's roept verdere twijfel op over de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u inroept -temeer daar u niet weet te verduidelijken of uw broer wat ondernam nadat hij geïnformeerd werd dat u door leden van het Irakese verzet bedreigd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.15).

Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en aan uw bewering afkomstig te zijn uit Kares. Bijgevolg stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel en uw afkomst en wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert met betrekking tot zijn regio van afkomst aan dat hij zonder probleem de buurdorpen van zijn dorp kan aangeven en de steden die een invloed hebben op het leven in zijn dorp. Hij kan de algemene geografie van de streek geven en deze stemt overeen met de algehele geografie van deze streek.

Aangaande de verschillende etnische groepen, stelt verzoeker dat hij afkomstig is van een gemengd Arabisch-Koerdisch dorp, waarbij men niet uit het oog mag verliezen dat deze groepen voor een groot deel een leven leiden onafhankelijk van elkaar. Verzoeker zou ook slechts enkele jaren school hebben gevolgd, waardoor zijn kennis van de Arabische taal beperkt is en hij niet goed kon communiceren met eventuele leden van andere bevolkingsgroepen.

Betreffende de Amerikaanse luchtmachtbasis, betoogt verzoeker dat het contact tussen de dorpelingen en de Amerikaanse strijdmachten beperkt is. De Amerikanen zouden slechts ten tijde van de invasie zijn dorp hebben bezocht en voor de rest slechts sporadisch zijn opgemerkt.

Aangaande de bevolkingsverdeling van de stad Tallafar, stelt verzoeker dat hij duidelijk aangaf dat deze stad specifiek is voor de regio omdat er een grote groep Turkmensen woont. Hij voegt hieraan toe dat elke groep in deze stad beweert de grootste te zijn en dergelijke beweringen ook worden geuit aan de zijde van de Sjieten.

Verzoeker is van mening dat men niet uit het oog mag verliezen dat hij een persoon is met slechts een beperkte opleiding en een achtergrond waar kennis van algemene geografie, politiek, buitenlands beleid, e.d. niet als prioritair aanzien wordt. Zijn leven beperkte zich voor een groot deel tot de verzorging van zijn of zijn vaders vee met een sterke routine en weinig niet-professionele activiteiten. Hij zou Tallafar slechts twee tot drie keren hebben bezocht, ondanks dat deze stad op slechts 45 kilometer van zijn dorp is gelegen. Dergelijk leven zou uiteraard zijn weerslag hebben op de algemene kennis van verzoeker en men zou van hem niet kunnen verwachten dat zijn kennis even uitgebreid is dan die van een persoon met een degelijke opleiding.

Verzoeker wijst erop dat hij tevens kan getuigen van een gedegen stielkennis aangaande zijn uitgeoefende beroep. Zonder aarzelen kan hij de technieken, ziekten, richtprijzen en veterinaire diensten in de regio geven in zijn sector.

Met betrekking tot zijn asielmotieven, stelt verzoeker dat er duidelijk een ernstige bedreiging is aangetoond in zijn hoofde door de historiek van zijn verhaal. Hij stelt dat hij coherent blijft in zijn verklaringen, voornamelijk wat betreft het inlichten van zijn vader. Hij zou tevens in het gehoor hebben aangegeven dat hij volgens de onbekende mannen minstens voldoende geld zou krijgen om een wagen te kopen voor hemzelf, zodat wel degelijk een prijs geboden werd voor zijn eventuele activiteiten. In realiteit zou verzoeker onmiddellijk hebben aangegeven dat hij zijn vader de tweede maal na het bezoek van de onbekende mannen inlichtte over dit bezoek. Hij zou er specifiek naar hebben geïnformeerd dat dit wel degelijk het geval was, daar hij zijn vader en familie niet wenste te verontrusten door hetgeen hem overkwam te vertellen. Verzoeker stelt dat hij steeds hetzelfde beweerde, in weerwil van wat het CGVS in de bestreden beslissing aangeeft.

Hij beweert dat de politiediensten hem toch niet kunnen beschermen wanneer hij in het veld onderweg is met zijn kudde. Bovendien zou een melding bij de lokale politiediensten hem juist verdacht maken en twijfelt verzoeker aan de onafhankelijkheid van deze diensten. De Peshmerga's zouden hem evenmin kunnen beschermen wanneer hij zich kilometers ver van enige menselijke bewoning op de weilanden bevindt.

Hieruit zou duidelijk blijken dat verzoeker een ernstige vrees heeft voor zijn leven. Deze vrees heeft hem ertoe gebracht alles achter te laten.

Verzoeker concludeert dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de motieven van de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker brengt bij het verzoekschrift het identiteitsdocument van zijn vader bij.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering aangaande zijn identiteitskaart niet betwist. Deze stelt met recht dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de voorgelegde identiteitskaart geen authentiek exemplaar betreft (stuk 13: documenten). Dat verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag gebruik maakt van een niet-authentieke identiteitskaart, doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Ingevolge het feit dat verzoekers identiteitskaart niet-authentiek blijkt te zijn, kan worden aangenomen dat verzoeker deze niet ging afhalen bij de bevoegde instantie en vervalt het motief dat hij een gebrekkige kennis vertoont aangaande de instantie die deze afleverde.

Dat verzoeker zonder problemen de buurdorpen van zijn dorp kon geven en de steden die een invloed hadden op het leven in zijn dorp, blijkt niet uit het administratief dossier. Hij kon slechts vier buurdorpen geven (administratief dossier, stuk 3, p.4). Van een herder die in de omgeving rondtrekt met zijn kudde, mag nochtans worden verwacht dat deze een meer gedetailleerde kennis heeft aangaande de omliggende dorpen. Bovendien kon verzoeker slechts twee steden in de regio benoemen, waarbij hij uitdrukkelijk ontkende dat hij andere steden in de regio kende (ibid.).

Dat verzoeker een dermate gebrekkige kennis heeft van de Arabische taal dat hij niet kon communiceren met de overige bevolkingsgroepen, kan niet worden aanvaard. Verzoeker gaf bij het CGVS aan dat hij twee tot drie jaren naar school ging en een beetje Arabisch kon lezen en schrijven. Hij verklaarde Badini en Arabisch te kennen, zij het niet goed en gaf tevens aan onderwijs te hebben gehad in het Arabisch. Verzoeker verklaarde dat zijn vader Arabisch spreekt en naar de Arabische televisie keek en bleek bovendien in staat om Arabisch te spreken, wanneer hem dit bij het einde van het gehoor werd gevraagd (ibid., p.2, 7, 15).

Verzoekers bewering dat de verscheidene bevolkingsgroepen grotendeels onafhankelijk van elkaar leefden, vormt geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis aangaande andere families en stammen in het dorp. Hij kon immers, wanneer hem in het algemeen werd gevraagd naar families en stammen in het dorp, slechts één stam bij naam noemen en verklaarde dat er ook Arabische families waren, doch kende deze niet (ibid., p.3). Dat verzoeker slechts één stam kende en geen families bij naam kon noemen, klemmt des te meer daar zijn dorp, blijkens zijn verklaringen, slechts zo'n 500 huizen groot was (ibid., p.2).

Dat er slechts weinig contact was tussen de dorpingen en Amerikanen, doet geen afbreuk aan het feit dat van iemand die in verzoekers voorgehouden regio van afkomst verblijft, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze weet dat er aldaar een Amerikaanse luchtmachtbasis is gevestigd.

Verzoekers beweringen omtrent zijn gezegden bij het CGVS aangaande de bevolkingsverdeling in Tallafar, vinden geenszins steun in het administratief dossier. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd naar de bevolking van deze stad, antwoordde hij dat hier Koerden en Arabieren woonden. Slechts nadat hem werd gevraagd of er nog bevolkingsgroepen waren, antwoordde hij dat er ook Turkmenen waren. Verzoeker antwoordde bovendien éénduidig dat in Tallafar het de Sjiieten zijn die in de meerderheid zijn (ibid., p.8). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker post factum tracht aan te brengen in het verzoekschrift. Zij zijn manifest strijdig met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat er in Tallafar bijna alleen Turkmenen wonen en de bevolking overwegend Soennitisch is. Verder blijkt uit

deze informatie dat de regio demografisch gezien geïsoleerd is van veel van de omringende steden net omwille van haar Turkmeense bevolking (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

Bovendien weerlegt verzoeker de motivering niet waar deze stelt dat hij (i) de officiële naam van de provincie Mosul niet kent (ii) niet weet of er in Mosul een treinstation is (iii) geen van de veiligheidsdiensten kent die tijdens het regime van Saddam Hoessein actief waren. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekers beperkte opleiding noch zijn bewering dat hij niet veel niet-professionele activiteiten had, vormen een afdoende verklaring voor het voormelde gebrek aan kennis in zijn hoofde, daar desondanks redelijkerwijze van hem, die gedurende zijn hele leven in Kares zou hebben gewoond, mag worden verwacht dat hij kon antwoorden op de gestelde elementaire kennisvragen met betrekking tot zijn voorgehouden regio van afkomst.

Gelet op het feit dat verzoeker een niet-authentieke identiteitskaart voorlegt en een gebrekkige kennis vertoont omtrent zijn beweerd regio van afkomst, kan aan verzoekers afkomst geen geloof worden gehecht.

De Raad merkt ten overvloede op dat het CGVS in de bestreden beslissing motiveert dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van zijn ingeroepen asielmotieven, doch dit bewijs is, gelet op de aard van verzoekers beweerd vervolging, met name de mondelinge bedreigingen, de facto onmogelijk.

Ingevolge de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerd regio van afkomst kan evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent zijn beweerd vervolging, daar hij bij het CGVS niet kon preciseren hoe het bompakket zou overhandigd worden, hoeveel hij betaald zou worden voor zijn medewerking of wanneer hij het bompakket diende te plaatsen. Verzoekers bewering als zou hij onmiddellijk hebben aangegeven dat hij zijn vader slechts na het tweede bezoek inlichtte omdat hij zijn familie niet wilde ongerust maken, kan niet worden aanvaard daar uit het gehoorverslag blijkt dat hij aanvankelijk wel degelijk verklaarde dat hij zijn vader na de eerste ontmoeting en die dag zelf nog inlichtte over het gebeurde. Hij preciseerde bovendien dat zijn vader hem vervolgens voorstelde om klacht in te dienen, maar hij dit niet wou (administratief dossier, stuk 3, p.12). Even verder verklaarde verzoeker dat hij zijn vader pas na de tweede ontmoeting inlichtte omdat hij hem niet ongerust wilde maken (ibid., p.14). De Raad stelt vast dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt, aangezien hij bij het CGVS verklaarde dat de terroristen hem niet zeiden hoe ze hem deze explosieven zouden bezorgen (ibid., p.14), terwijl hij in de vragenlijst uitdrukkelijk aangaf dat de terroristen hem bij de tweede ontmoeting zeiden dat ze de volgende keer de explosieven zouden meebrengen (administratief dossier, stuk 10, p.2). Verzoekers bewering dat de politie, noch de Peshmerga's hem kunnen beschermen, evenals zijn twijfel aan de onafhankelijkheid van deze diensten, berusten louter op vermoedens. Dat verzoeker, ondanks de aanwezigheid van een politiekantoor in zijn dorp en ondanks het feit dat zijn broer Peshmerga was, zou hebben nagelaten de bescherming van de politie en peshmerga's in te roepen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Dit klemmt des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat de Peshmerga's wel degelijk actief optreden tegen terroristen in het dorp (administratief dossier, stuk 3, p.8).

Wat betreft de bijgebrachte rantsoenkaart, dient, daargelaten dat niet kan worden nagegaan of deze daadwerkelijk aan verzoeker toebehoorde aangezien hij een niet-authentieke identiteitskaart heeft bijgebracht, te worden opgemerkt dat deze een kopie betreft, waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Aangaande het bij het verzoekschrift gevoegde identiteitsdocument dient te worden opgemerkt dat dit, daargelaten het feit dat het een faxkopie betreft waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde kan worden toegekend, niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve wordt het overeenkomstig artikel 8 PR RvV door de Raad niet in overweging genomen.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij geeft duidelijk aan dat zijn leven in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar zijn thuisland. Het ernstige gevaar op vervolging of het gevaar voor eigen leven zou dan ook aanwezig zijn in zijn hoofde.

4.2. De Raad ontwaart, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden afkomst en asielmotieven, in het dossier geen elementen die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.